

REALIZÁCIA ZÁSADY BEZPROSTREDNOSTI A ÚSTNOSTI NA HLAVNOM POJEDNÁVANÍ

V prípadoch, keď svedok na hlavnom pojednávaní podstatne zmení svoju výpoveď v porovnaní s výpoveďou z prípravného konania, nestáva sa výpoveď z prípravného konania v dôsledku takejto okolnosti nulitnou. Trestný poriadok umožňuje takúto výpoveď využiť a subsumovať ju do procesu hodnotenia vykonaných dôkazov, a to spôsobom a za podmienok uvedených v ustanoveniach § 264 Trestného poriadku, ktoré vytvárajú podmienky pre správne zhodnotenie výpovede svedka v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 358/2018 z 11. septembra 2018)

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., zastúpeného M. G., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4 T 178/2014 z 2. februára 2017, uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 86/2017 z 23. mája 2018, rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4 T 140/2015 z 26. septembra 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 To 7/2018 z 15. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2018 doručená sťažnosť M. P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného M. G., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 T 178/2014 z 2. februára 2017, uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 86/2017 z 23. mája 2018, rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 140/2015 z 26. septembra 2017 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 7/2018 z 15. mája 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 178/2014 z 2. februára 2017 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich

držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). O odvolaní, ktoré sťažovateľ podal proti prvostupňovému rozsudku, rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017, ktorým odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol. Dovolanie sťažovateľa uplatnené proti uvedenému druhostupňovému rozhodnutiu bolo uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 86/2017 z 23. mája 2018 podľa § 382 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté. Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 140/2015 z 26. septembra 2017 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 7/2018 z 15. mája 2018 bol zrušený výrok o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 178/2014 z 2. februára 2017 právoplatného v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017, keďže bol sťažovateľovi uložený v zmysle ustanovení § 41 ods. 2 Trestného zákona súhrmný trest odňatia slobody.

3. Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu v prvom rade prezentuje námietku, že v predmetnom trestnom konaní „*Závažným spôsobom boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré prechádzalo vydaniu napadnutých rozhodnutí, čo spôsobilo, že výrok o vine obžalovaného (a v nadväznosti na túto skutočnosť aj ostatné výroky napadnutého rozsudku) sú nezákonné.*“. Sťažovateľ v nadväznosti na uvedené uvádza konkrétne tvrdenie, a to: «*Opakovane v tomto konaní zásadne namietam zákonnosť vznesenia obvinenia mojej osobe pre skutok „distribúcie“, t. j. predaja alebo bezodplatného poskytovania pervitínu iným osobám, lebo pre tento skutok nebolo začaté trestné stíhanie postupom podľa § 199 odsek 1 Trestného poriadku. Toto pochybenie orgánov prípravného konania má za následok, že uznesenie o vznesení obvinenia v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku je v tejto časti nezákonné a preto sú procesne nepoužiteľné všetky dôkazy, ktoré boli v tomto smere vykonané v celom doterajšom trestnom konaní a nemôžu byť ani podkladom na uznanie viny za predaj, resp. akékoľvek poskytovanie pervitínu iným osobám v zmysle ustanovenia § 173 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona. Obžaloba na obvineného môže byť podaná iba za skutok, za ktorý bolo zákonným spôsobom začaté trestné stíhanie a následne vznesené obvinenie.*»

4. V nasledujúcom bode sťažnosti sa sťažovateľ sústreďuje na ďalšie argumentáciu, v ktorej okrem iného uvádza: „*Súdy sa v napadnutých rozhodnutiach náležite nevysporiadali so zásadným argumentom mojej obhajoby o procesnej nepoužiteľnosti dôkazu - výsluchu svedkyne M. P. v prípravnom konaní a vôbec nereagovali na moju zásadnú námietku o procesnej nepoužiteľnosti dôkazu - výsluchu T. H. v prípravnom konaní, rovnako ani s krajským súdom nariadeným vykonaním dôkazu - opätovným výsluchom svedka F. K., ktorý odmietol vypovedať a napriek tomu rozporuplné výpovede uvedených svedkov výlučne z prípravného konania považovali za dôkazy o mojej vine. Rovnako súdy v odôvodnení rozhodnutí neuviedli akými úvahami sa spravovali pri hodnotení vykonaných dôkazov, keď moju vinu založili výlučne na rozporuplných a súčasne dvoch procesne nepoužiteľných výpovedí svedkov z prípravného konania, ktorí však na hlavnom pojednávaní dostatočne odôvodnili prečo je pravdivá ich výpoveď na hlavnom pojednávaní. Takéto odôvodnenie výroku rozsudku je preto v rozpore s ustanovením § 168 odsek 1 Trestného poriadku, pričom následne odvolací súd a aj súd dovolací vyslovili len toľko, že považujú odôvodnenia súdov nižšieho stupňa za dostatočné a na ne poukazujú a len v krátkosti sa venovali jednotlivým bodom odvolania a dovolania. Čo považujem za nedostatočné, pričom som toho názoru, že zrejme nepochopili niektoré argumenty uvádzané obhajobou.*“

5. Sťažovateľ v rámci argumentačnej línie sťažnosti ďalej dôvodí: *«Hodnotiac obsah výpovedí vyššie uvedených svedkov, ktoré sú procesné použiteľné, ani jeden z nich ma neusvedčuje zo spáchania skutku, za ktorý ma súdy uznali vinným. V tomto trestnom konaní, orgány činné v trestnom konaní a ani súdy nezabezpečili ani jeden objektívny dôkaz o tom, že som zadovážoval, prechovával a predával psychotropnú látku pervitín. Orgánmi prípravného konania nebola zaistená ani len vzorka omamnej alebo psychotropnej látky, o ktorej by bolo možné konštatovať, že sa jedná o pervitín, alebo iné narkotikum. V trestnom konaní ani jeden zo zákonne vykonaných dôkazov nepotvrdil, že by som vôbec prišiel do kontaktu s nejakou omamnou alebo psychotropnou látkou alebo inou zakázanou látkou, a už vôbec nie s pervitínom resp. s metamfetamínom. O tom svedčia výsledky vykonanej domovej prehliadky a prehliadky iných priestorov, pri ktorých sa nenašli ani v byte, ani vo vchode do obydlika v mieste trvalého bydliska obžalovaného, ani vo vozidlách používaných obžalovaným, žiadne stopy po droge alebo akejkoľvek zakázanej látke. V tejto súvislosti poukazujeme aj na to, že služobný pes nezachytil žiadnu pachovú stopu a z výpovede svedka J. B. na hlavnom pojednávaní, ktorý bol v predmetnej veci psovodom vyplýva, že nemal žiadnu takú vec, že by pes nebol označil nejakú drogu, ktorá by sa zistila následnou fyzickou kontrolou. Z Hlásenia o použití služobného psa na špeciálne pachové práce z 20.05.2014 vyplýva, že „služobný pes vylúčil prítomnosť omamných a psychotropných látok“ a to v byte, v nebytových priestoroch ako i vo všetkých prehliadnutých vozidlách (str. 276 a str. 277 spisu). Zo zápisníc o vykonaní domovej prehliadky a prehliadky troch osobných motorových vozidiel vyplýva, že nebola pri nich nájdená žiadna vec, súvisiaca s prípadnou drogovou činnosťou. Až groteskne vyznieva svojvoľná a hypotetická argumentácia prvostupňového súdu, že hoci sa pri vykonaní prehliadok nenašla žiadna droga, nemožno to vylúčiť, pričom súd tento záver vyvodil z odpovede svedka, ktorý bol psovodom, že pes to po „vyvetraní nemusel zachytiť“. Preto, aby mohla byť pachová stopa vôbec použitá ako dôkaz, výlučne však podporný v spojení s inými dôkazmi, musela by preukazovať prítomnosť omamných a psychotropných látok v objektoch, v ktorých pes túto stopu zachytil. Preto túto ničím nepodloženú a neobhájiteľnú úvahu súdu, majúcu charakter domnienky, považujem za iracionálnu, výlučne špekulatívnu myšlienkovú konštrukciu, ktorá nemá oporu v žiadnom dôkaze a je v rozpore s primárnymi zásadami logiky a trestného práva. Skutočnosť, že by som prišiel do kontaktu s nejakou zakázanou látkou, vylúčili aj výsledky skúmania odobratého biologického materiálu a odobraté stery z mojich rúk, ktoré boli všetky negatívne.»*

6. Sťažovateľ je toho názoru, že *„všeobecné súdy nesprávne aplikovali právo, rozhodnutia nie sú dostatočne odôvodnené, nesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia vyššie uvedených základných práv a slobôd“*.

7. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a), čl. 6 ods. 1 a 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 178/2014 z 2. februára 2017, uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017, uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 86/2017 z 23. mája 2018, rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 140/2015 z 26. septembra 2017 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 7/2018 z 15. mája 2018, označené rozhodnutia zrušil a vrátil vec sťažovateľa na nové konanie a rozhodnutie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Právomoc ústavného súdu vyplývajúca z čl. 127 ods. 1 ústavy je vo vzťahu k všeobecným súdom limitovaná princípom subsidiarity, podľa ktorého poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Vo vzťahu k časti sťažnosti týkajúcej namietaného porušenia označených článkov ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 4 T 178/2014 z 2. februára 2017 ústavný súd zistil existenciu procesnej prekážky uvedenej v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a síce nedostatok právomoci. Vo vzťahu k predmetnému rozsudku okresného súdu sťažovateľ disponoval opravným prostriedkom (odvolaním), ktorý aj využil. Poskytnutie ochrany v danom prípade potenciálneho porušenia dotknutých článkov ústavy a dohovoru spadalo do právomoci nadriadeného súdu, teda krajského súdu, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd vzhľadom na uvedené sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Sťažovateľ v dôvodoch sťažnosti adresovanej ústavnému súdu v podstate kopíruje námietky, ktoré prezentoval v uplatnenom odvolaní a následne aj v podanom dovolaní. Porušenie svojich označených práv opiera o námietku nezákonnosti vykonaných dôkazov, čo zdôvodňuje tvrdením o nedostatkoch uznesenia o začatí trestného stíhania, ktoré podľa jeho názoru v časti vymedzenia skutku nekorešponduje s následne vydaným uznesením o vznesení obvinenia, ako aj tvrdením o procesných defektoch niektorých svedeckých výpovedí, o ktoré konajúce súdy opreli záver o jeho vine. V neposlednom rade sťažovateľ namieta vyhodnotenie súdmi vykonaných dôkazov, ktoré podľa neho jeho vinu, a teda spáchanie skutku nijako nepotvrdili. Skutkové závery, z ktorých konajúce súdy vyvodili právny záver o vine sťažovateľa, tak vníma ako neobhájitelné a arbitrárne.

11. Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich označených základných práv zaručených ústavou a práv zaručených dohovorom uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie, ako aj uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 86/2017 z 23. mája 2018, ktorým dovolací súd odmietol ním podané dovolanie.

12. Riadiac sa zásadou materiálnej ochrany ústavnosti judikatúra ústavného súdu reflektujúca na rozhodovaciu činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri rozsudok z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho

body 51, 53, 54) v prípade procesného rozhodnutia dovolacieho súdu o odmietnutí dovolania pre jeho neprípustnosť zároveň garantuje zachovanie lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu druhostupňového súdu (podobne III. ÚS 114/2010). V zmysle uvedeného preto ústavný súd pristúpil k preskúmaniu námietok sťažovateľa uplatnených aj vo vzťahu k označenému rozhodnutiu krajského súdu, ktoré bolo napadnuté dovolaním sťažovateľa a dovolacím súdom posúdené ako neprípustné.

13. Ústavný súd už v úvode upriamuje pozornosť na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

14. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom odôvodnení oboch namietaných rozhodnutí, aby posúdil zlučiteľnosť obsahu predmetných rozhodnutí, ako aj zlučiteľnosť výkonu právomocí oboch vo veci konajúcich súdov so sťažovateľom namietanými článkami ústavy a dohovoru.

15. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil, že si v celom rozsahu osvojil skutkové a právne závery rozhodnutia okresného súdu a na tieto v podrobnostiach odkázal. Okresný súd v prvostupňovom rozsudku reagoval na námietky sťažovateľa o nedostatkoch uznesenia o začatí trestného stíhania, kde uviedol: *„Obrana obžalovaného spočívajúca v tom, že za predaj drog nebolo začaté trestné stíhanie avšak mu bolo vznesené obvinenie neobstojí, nakoľko uznesenie vyšetrovateľa PZ o začatí trestného stíhania zo dňa 13.03.2014 obsahuje, že si mal drogu zvanú pervitín zadovážovať aj za účelom ďalšej distribúcie, čo možno považovať za účelom ďalšieho predaja alebo poskytovania iným osobám či už za finančnú hodnotu alebo za inú protislužbu, prípadne bezodplatne.“* S prezentovanou argumentáciou okresného súdu sa stotožnil aj najvyšší súd, ktorý v odôvodnení dovolacieho rozhodnutia prezentoval jazykový výklad podporujúci opísané stanovisko okresného súdu. Konkrétne vysvetlil ekonomický význam pojmu distribúcia takto: *«Distribúcia je súbor operácií, ktorými sa produkt z oblasti výroby odovzdáva k dispozícii spotrebiteľovi. Medzi klasické funkcie distribúcie patrí aj „predaj“ spotrebiteľom.»* Súčasne zdôraznil, že „skutočne“ relevantné parametre pre posúdenie zákonnosti vykonaných dôkazov, ktoré z pohľadu konformnosti s čl. 6 ods. 1 dohovoru pertraktuje aj štrasburská judikatúra, ako sú zásady kontradiktórnosti, rovnosti strán a zbraní a právo na obhajobu v posudzovanom prípade sťažovateľa, boli plne rešpektované.

16. Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho uznesenia vyjadril aj k ďalším námietkam sťažovateľa o použiteľnosti, resp. zákonnosti vykonania niektorých dôkazov. Najvyšší súd v tomto smere dôvodil: *„Obvinený v rámci dovolania namietal vykonanie niektorých dôkazov, resp. ich použiteľnosť – výsluch svedkyne M. P. z dôvodu, že obhajca obvineného nebol o výsluchu riadne a včas vyšetrovateľom upovedomený. Na túto námietku dal presvedčivú odpoveď už prvostupňový súd, ktorý uviedol, že obhajca sa výsluchu 2. septembra 2014 zúčastnil, a ak chcel položiť ešte ďalšie otázky, mohol žiadať zopakovanie úkonu. Najvyšší súd dodáva, že obvinený ani obhajca počas celého prípravného konania nežiadali zopakovanie tohto úkonu, úkon akceptovali.“*

17. K námietkam sťažovateľa o arbitrárnosti vyhodnotenia vykonaných dôkazov krajský súd v namietanom uznesení uviedol: *„Súd prvého stupňa podľa § 278 odsek 2 Trestného poriadku pri rozhodovaní napadnutým rozsudkom o vine obžalovaného mohol na tieto skutočnosti prihliadať, pretože boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opierajú sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané (a to zvlášť prečítaním zápisníc o skorších výpovediach týchto svedkov učinенých v prípravnom konaní). Odvolací súd považuje*

za potrebné ešte v súvislosti s námietkami obhajoby uviesť, že pri trestnom postihu tzv. drogovej trestnej činnosti nie je vždy nevyhnutným, aby jediným, či rozhodujúcim dôkazom o takejto trestnej činnosti bolo zaistenie drogy páchatel'ovi. Dôkazné prostriedky vymenúva Trestný poriadok v ustanovení § 119 ods. 2, pričom tieto dôkazné prostriedky považuje Trestný poriadok za rovnocenné a teda aj tzv. drogovú trestnú činnosť možno dokazovať napríklad výpoveďou obžalovaného, či svedkov, to platí aj v posudzovanej trestnej veci (vid' výpovede svedkov, na ktoré už bolo vyššie poukázané).“ K predmetným námietkam sťažovateľa sa vyjadril aj najvyšší súd, ktorý v odôvodnení svojho rozhodnutia argumentoval: „Podľa §278 ods. 2 Trestného poriadku súd môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní. Z rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu (ktoré tvoria jeden celok) jednoznačne vyplýva, že súdy opreli svoje rozhodnutia o dôkazy, ktoré boli vykonané na jednotlivých hlavných pojednávaniach za prítomnosti obžalovaného a jeho obhajcov. Na hlavnom pojednávaní platí zásada bezprostrednosti, priamosti a ústnosti (s určitými zákonnými výnimkami). Čo sa týka použiteľnosti svedeckých výpovedí z prípravného konania v súdnom konaní resp. teda celkovo ich významu z pohľadu rozhodovania súdu, je potrebné poznamenať, že zápisnice o takýchto výsluchoch môžu byť pri splnení zákonných podmienok v priebehu súdneho konania čítané ako náhrada výpovede svedka na pojednávaní, pričom pokiaľ sa súd i obe strany – prokurátor a obžalovaný – zhodnú, že osobný výsluch svedka na pojednávaní nie je potrebný, môže byť takto čítaná opäť aj nekontradiktórne vykonaná kľúčová svedecká výpoveď, podstatná pre rozhodnutie o vine (v ostatných prípadoch musí byť podmienka kontradiktórnosti splnená, ak by malo byť rozhodnutie výlučne alebo v rozhodujúcej miere založené na dotknutej výpovedi). Druhou alternatívou je možnosť také výpovede predložiť na odstránenie rozporov oproti skoršej vo veci vykonanej svedeckej výpovedi z dôvodu, že bol medzi výpoveďami rozpor oproti prípravnému konaniu (výpoveď svedka T. H. prečítaná na hlavnom pojednávaní 3. septembra 2015 podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku, výpoveď svedka I. R. prečítaná na hlavnom pojednávaní 16. apríla 2015, výpoveď svedka D. F. prečítaná na hlavnom pojednávaní 23. apríla 2015). Pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (argumenta ponderantur, non numerantur).“

18. Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľovi bola v odôvodnení rozhodnutia krajského súdu a súčasne rozhodnutia okresného súdu, na ktoré sa odvolací súd ako na vecne správne odvolal, ako aj v odôvodnení dovolacieho rozhodnutia poskytnutá primeraná odpoveď na všetky jeho zásadné námietky prednesené v uplatnených opravných prostriedkoch. Podľa neho sa konajúce súdy s týmito zásadnými námietkami sťažovateľa vznesenými v odvolacom konaní, ako aj dovolacom konaní náležite vysporiadali. Sťažovateľovi bol v prvom rade predstretý jasný a logický gramatický výklad príslušnej skutkovej podstaty stíhaného trestného činu, na základe ktorého bola potvrdená kompatibilita uznesenia o začatí trestného stíhania s uznesením o vznesení obvinenia, a teda správny procesný postup zabezpečujúci zákonné mantinely vedeného trestného konania. Ústavný súd hodnotí prezentovaný výklad ako absolútne vyčerpávajúci a súčasne logický, nezakladajúci žiadne pochybnosti o jeho správnosti.

19. V odôvodnení namietaných rozhodnutí bola podľa mienky ústavného súdu primerane zodpovedaná aj námietka sťažovateľa, v ktorej predostieral tvrdenie o porušení jeho práva na obhajobu v prípade konkrétneho výsluchu svedka, tým že mu orgány činné v trestnom konaní podľa jeho vyjadrenia nevytvorili primerané podmienky k príprave na označený výsluch. Ústavný súd rovnako ako krajský súd a najvyšší súd vníma takto prezentovanú námietku sťažovateľa ako neopodstatnenú. Sťažovateľ totiž namieta fakt, že nemal dostatočný

časový priestor na prípravu obhajoby iba v abstraktnej rovine, bez toho aby bližšie špecifikoval, s akými konkrétnymi relevantnými skutočnosťami chcel, resp. potenciálne mohol v priebehu výsluchu označeného svedka efektívne konfrontovať. Ako nemej dôležitú ústavný súd hodnotí aj argumentáciu konajúcich súdov, ktoré poukazovali na to, že sťažovateľ mal aj po vykonaní výsluchu stále zachovaný priestor svoje právo na obhajobu realizovať a prípadne žiadať o zopakovanie daného výsluchu, čo však neurobil. Podľa názoru ústavného súdu nie je za takýchto okolností možné urobiť v prípade predmetnej svedeckej výpovede záver o zmarení práva sťažovateľa na obhajobu.

20. Rovnako zrozumiteľnú podobu má podľa názoru ústavného súdu aj súdmi prezentovaný výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku, konkrétne ustanovení § 278 ods. 2 a § 264 Trestného poriadku, zakotvujúcich uplatnenie zásad bezprostrednosti a ústnosti (§ 18 a § 19 Trestného poriadku) na hlavnom pojednávaní, prostredníctvom ktorého bola opodstatnenosť argumentácie sťažovateľa o procesných defektoch a nepoužitelnosti niektorých svedeckých výpovedí vyvrátená. Bolo mu náležite vysvetlené, že ustanovenia § 264 Trestného poriadku, ktoré boli v jeho prípade aplikované, upravujú špeciálny prípad realizácie zásady bezprostrednosti a ústnosti na hlavnom pojednávaní, ktorý počíta a súčasne umožňuje využitie výpovede z prípravného konania v prípadoch, keď sa svedok pri svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní odchýli v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede. Inými slovami, v prípadoch, keď svedok na hlavnom pojednávaní podstatne zmení svoju výpoveď v porovnaní s výpoveďou z prípravného konania, nestáva sa výpoveď z prípravného konania v dôsledku takejto okolnosti nulitnou. Trestný poriadok umožňuje takúto výpoveď využiť a subsumovať ju do procesu hodnotenia vykonaných dôkazov, a to spôsobom a za podmienok uvedených v predmetných ustanoveniach, ktoré vytvárajú podmienky pre správne zhodnotenie výpovede svedka v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku). Ústavný súd je toho názoru, že konajúce súdy v odôvodnení svojich rozhodnutí v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov náležite a logicky zdôvodnili, prečo označené výpovede z prípravného konania vzhľadom na ich spontánnosť a vzájomnú súladnosť považovali za presvedčivé a relevantné, na základe čoho im na rozdiel od výpovedi na hlavnom pojednávaní priznali relevantnú výpovednosť a zásadnú dôkaznú silu.

21. Vzhľadom na zistenia uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto uznesenia nemá ústavný súd žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov sťažovateľom namietaných rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu. Samotná skutočnosť, že si konajúce súdy neosvojili sťažovateľom prezentované vyhodnotenie sumáru vykonaných dôkazov, v žiadnom prípade nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa garantovaných ústavou a dohovorom. V kontexte uvedeného sa tak jeho námietka o porušení jeho označených práv zaručených ústavou a dohovorom uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 17/2017 z 29. júna 2017 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tdo 86/2017 z 23. mája 2018 javí ako zjavne neopodstatnená.

22. Pokiaľ ide o námietky porušenia označených práv sťažovateľa, ktoré uplatnil proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 4 T 140/2015 z 26. septembra 2017 a rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 To 7/2018 z 15. mája 2018, predmetnú časť sťažnosti ústavný súd odmietol ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na nedostatok príčinnej súvislosti medzi obsahom sťažnostných námietok a obsahom namietaných rozhodnutí, keďže tieto rozhodnutia sa týkali iba uloženia súhrnného trestu a s otázkami zodpovednosti za stíhaný trestný čin, ktoré tvoria meritum sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, nijako nesúvisia.

23. Vychádzajúc z uvedených záverov, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol o sťažnosti sťažovateľa tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.